

El PSC contra els elements?

JORDI FONT

AVUI, 24/10/10

L'opinió publicada sovint s'enfila molt més enllà del que és raonable. Acostuma a córrer molt, a cremar etapes, no en va es produeix en el pla virtual, on tot llisca, on els camins no fan revolts abans de decidir-se, sinó que poden resultar rectilinis i exhaurir-se en un no res. La realitat, però, no es produeix en aquests paràmetres iridescents, sinó que està feta de percepcions molt més corpòries i d'una cultura difusa difícil d'alterar.

Del cúmul de l'opinió publicada, podria desprendre's que el PSC navega a repèl de tres elements insuperables que l'empenyen cap al naufragi: la manca de cultura de coalició, els efectes de la sentència de l'Estatut i els efectes del reajustament econòmic del govern de l'Estat. En el terreny del real, en canvi, això no és tan clar. O, almenys, sembla que són molt a l'abast els antídots per compensar-ho i fins i tot donar-li la volta.

La manca de cultura de coalició és clamorosa tant en el context català com en l'espanyol, on han primat les majories absolutes i on, fins al govern d'Entesa, no hi havia hagut cap govern de coalició. Aquest fet impregna la pell fina d'alguns i, sobretot, resulta ser un brou de cultiu ideal per a l'oposició política i per a la plaga de l'escàndol mediàtic. Així ha estat com el més lleu grinyol de la coalició, a través de les corresponents amplificacions, ha esdevingut inevitablement un eixordador terrabastall. Tothom, però, té consciència de l'excés manipulador. Només cal verbalitzar-lo i oposar-hi la ingent obra de govern realitzada, tant en el terreny social com nacional. Només cal

comparar amb anteriors legislatures per saber de què estem parlant i quins són els interessos que hi ha en joc per copsar degudament la diferència entre un projecte nacional d'esquerra i els interessos de la dreta, amb la vella i coneguda cançó de l'estira-i-arronsa.

Els efectes de la sentència de l'Estatut, al seu torn, obren una nova etapa en la qual Espanya haurà de determinar si està disposada a reconèixer la seva pluralitat nacional –i doncs, a esmenar la famosa sentència involucionista i a obrir el desenvolupament plurinacional de l'Estat– o si, per contra, es disposa a expulsar Catalunya del projecte espanyol. Perquè una cosa és clara: Catalunya no deixarà de ser el que és. L'Espanya democràtica, els seus representants electes, amb els quals vam pactar l'Estatut, tenen ara la paraula. Han de respondre a un país que es declara autonomista-federalista en un 70%, però que no es deixarà entabanar. Entretant, una cosa hauria d'estar prou clara: la marxa enrere no porta enlloc. La història, s'ha dit, només es repeteix com a tragèdia o com a farsa. Des d'un punt de vista nacional, no és hora de restablir el “peix al cove”, sinó d'afirmar l'Estatut sencer i el federalisme plurinacional.

Finalment, els efectes del reajustament econòmic del govern de l'Estat resulten una patacada per als votants socialistes i, en conseqüència, una invitació a l'atonía i a l'abstenció. Pot no ser així d'aquí a un parell d'anys, en les eleccions estatals, quan potser ja hauran llucat els primers brots verds. Malgrat tot, la gent és més llesta del que molts pensen i té una clara percepció del desgovern global que ha condemnat els governs democràtics a prendre mesures draconianes, cosa que fa peremptòria la necessitat de governació democràtica global, és a dir, de més democràcia i no de menys, de més voluntat reformadora i no de menys,

de més participació i no de menys. La gent ho sap. Igual que sap qui és qui. I són d'una ajuda inestimable els qui ensenyen l'orella, com l'inefable Felip Puig, que ha proclamat que la retallada de l'estat social que vol fer CiU no serà pas salvatge (!): *excusatio non petita, accusatio manifesta*.